

לזוהרות

חושבות שזה פשוט כליכך, מה? נסי ללכת שלא ישמעו כלל את עקב האלומיניום שלך. בצעדים קלים, ארוכים ובוטחים.

גדיה מדברת אליהן צרפתית. יש לה אמי גם מתרגמת בדמותה של בתיה רקאנט, הרודה מעט בכנות — אולם הן מבינות את מה שהיא מסבירה גם בצרפתית:

... לא... לא ככה... לא יפה... את צריכה ללבוש תמיד חגורת-בטן, כי הישבן שלך רועד... אל תפחדי... כולן שוגות... לכן, בצעדים גדולים... שומעים אותן ככה... תרגישי שאת גבוהה, את יפה... עוד פעם... לא ככה... שומעים אותן... את גבוהה מאד, יפה מאד... ככה... תודה."

פשוט נדהמתי לראות באיזה חן מהלכת חנה כהנא הקטנה, המגוימה בלבושה. היא לא הילכה. היא ריחפה. אגב, גדיה טעתה פעם. קראה לה סטפאן. מאז רוצה חנה שיקראו לה כך. היא טוענת שזה מביא לה מזל.

הרצאה ראשונה באיפורי. חנה סגל: "דוגמנית זקוקה לשפתון, עפרון-גבות, מסרק, קרם או נוזל בסיסי לאיפור, צל לעיניים, אודם לחיים, מספוחות לינג'ו, מיי פנים לעור שמן, חלבונים לעור יבש..." היא תופסת קורבן כדי להדגים עליו. גדי רית דבורקין. הצעירה ביותר. כבת 16, גבוהה, גמלונית ודי מטושטשת בהופעתה. מישהי מתנדבת להסביר לי שהיא רקדנית ונוסעת לאמריקה, והוריה רוצים שתדע להופיע.

גורית מתרגשת נורא. היא אפילו מחיכת חיך מבוויש, כאשר מורסת לה חנה באכזריות את גבותיה העבותות והפרועות. בהודמנות זו נודע לי, למשל, שהמרחק בין גבה לגבה צריך להיות בגודל של עין. חנה עובדת במרץ וביעילות. היא מרטה את גבותיה, צבעה את עפעפיה, צירה בעפ"רון שחור את הקו מעל ומתחת לעיני, מריחה נוזל לאיפור, שמה מעט אודם ואחר איבקה את פניה בפורדה.

"ומי שלא משתמשת באודם?" חוקרת גאבית אחת.

"דוגמנית משתמשת באודם!" פוסקת חנה. כמעט ואין להכיר את גורית, היא ברחוון קצת פחות מכוער.

בפעם השנייה שבאתי, היה מיבחן שציון את סיום מחציתו הראשונה של הקורס.

חלק ניכר מבין הנערות השתנה לגמרי, הן היו אלגנטיות יותר, ישבו שלובות רגל, איפורן היה קפדני יותר. הנערה, זושאמא שלי-לא-היתה-משה-ליל-לשחק-אתה, לא הייתה כבר שלחו אותה הביתה. לא מתאימה. התאפקתי לא לומר "אמרת לי ככה".

הנערות הדגימו כיצד לובשים מעיל-ערב, כפפות, התהלכו לעיני עתונאיות. נערה אחת נתקפה פתאום כאבי-בטן מחרידים מרוב התרגשות. "אבל טפשה!" מנסה חברתה לעודד אותה — "מה תעשי אם תצטרכי באמת להוסיפי?"

★ ★ ★

מינוס 3 מספרים

בפעם השלישית, כמעט ואי-אפשר היה להכיר אחדות מהן. סוניה, הביני-גית החיפאית הסקס-אפילית, הצטמקה באי זה שלושה מספרים. לחייה העגולות הן שקועות עתה במקצת, פניה העגולים הן ארכו. היא התענדנה, יתה להסליא. היא משתייכת עתה לסוג הנערות שאין שורקים אחריהן בצורה מעליבה. עושים זאת בטון נימוסי יותר.

הברחוון עבר מטורפוזה. הוא למד להסתרק כהלכה, לחייך בפה סגור — הוא כמעט והפך לטיפוס מעניין.

אך היו עוץ כאלה שהייתי ברצון שולחת הביתה. אם הן חושבות שהן נפלאות. ומי אני שאספיק אשלייה זו? אחרי חודש של לימודים יכלו לפחות לדעת שלא הולכים עם חצאית פרחונית וחולצה פרחונית מצבע שונה, לא?

הצרה היא, שאלה אינן יודעות שלא תהיינה דוגמניות. הן מספחות אשלייה שכן, ועד סוף הקורס לא מוציאים אותן מאשליה זו. כמו אותה נערה ממושקפת, בעלת הגוף הרגיל בהחלט, והנעדרת כל שמץ של חן, המתהלכת כאילו היתה הדבר הנפלא ביותר שהומצא מאז קליאופטרה. או אותה אם ל2 ילדים, שהיא אמנם חמודה, אבל...

חנה סגל אומרת שהמידות האידיאליות לדוגמניות הן: גובה — לפחות 170 ס"מ; ירכיים וחזה — אותו היקף, כ-91 ס"מ; גיורה — 60 ס"מ.

לא כולן הן בדיוק ככה, אבל ייתכן שיש בכל זאת ברכה בקורס. אותן שעדי הרגע האחרון אינן יודעות שלא תהיינה דוגמניות — לפחות תרכושנה בסחון עצמי ותדענה ללכת ולהתלבש. כן, אבל 190 הל"י?

מדוגמנית זוהרת. רובן היו בעלות מידות גוף לא ביותר אידיאליות, פנים סתמיים ביותר, לא ידעו ללבוש את בגדיהן ולשכוח אותם מיד עם לבישתם. אולם הקורס הצדיק את קיומו לפחות בשביל השלוש שיכולות למלא את שורת הדוגמניות שנדלדלה: ציפי, סוניה וחנה.

זה רק קורס לדוגמניות. זהו גם מעין טיפוח. כל נערה צריכה, אחרי הכל, לדעת איך להלך כהלכה, כיצד ללבוש את בגדיה, כיצד להתאפר. זה לא מויק. זה עצוב, אך נכון. השאלה היא מדוע צריכים לשלם 150 לירות לשם כך? מדוע הליכתן של הנערות הישראליות היא מגושמת, כבדה ובלתיאסתטית? אם ישאלו אותי, זה חייב להתחיל בבית, בגן ובבית-הספר, יחד עם שיעורי ההתעמלות. "לא כולן תצאנה מכאן דוגמניות" אמרה גנה סגל, "משך תקופת הקורס גם נדלל אותן. את הבלתימתאימות לגמרי — נוציא." היתה לי העונג (היתה זו חובה, בעצם)

לראות את הלפני, בזמן ואחרי של הקורס. בפעם הראשונה — היה זה כשבוע לאחר פתיחת הקורס — ראיתי את האוסף המוזר ביותר של נערות. אחדות הופיעו בתצאיות צרות-צרות, סודרים רחבים, עקבים גבוהים גבוהים, וכמוכן — תיק המזודה. אחדות היו לבושות בחוסר טעם, מאופרות בחוסר טעם. היו גם בעלות עור פנים מדיאגי ביותר, ושיער צבוע בשיטת עשירות-בעצמך.

לעומת זאת, היתה שם ציפי, זו האחת השחרחררת היפהפיה, כיום אשתו של אלוף-משנה עמוס בנין, המיילדת, שעשרות יולדות בבית-החולים הדסה בקריה רואות בה מלאך גואל. עלי להודות שגדהמתי לראותה. "מה את עושה כאן?" שאלתי. ציפי, נבוכה במקצת: "כלום, סתם. אני לא רוצה להיות דוגמנית. זה רק בשבילי. ככה."

והיתה שם גייגנית אמיתית ("את לא מאמינה? תראי את הנמשים!") סוניה מיל, מלאה במקצת, סקסית מאד. מאלה המוציאות שריקות לא ביותר נימוסיות בעברך ברחוב. ונערה בעלת מראה אצילי — גינה גייקובס, הנשואה לאנגלי, והעוברת בלשכת המודיעין לתעריים בחיפה, וחנה כהנא, דיקיה, דומה לשיקשה פולניה, שיער זורב, נמשים, עיניים חצופות, גוף מקסימי, טעם גרוע בלבוש. בפעם הראשונה, ראיתי בנעליים אדומות, גרביים שחורים, חצאית קטיפה אדומה צרה מאד, עם המון כפתורי זהב (מאחורי), חולצה שחורה, גם עם כפתורי זהב. כאשר הרי מותי גבותי בתמיהה ופיקפוק ביחס אפשי-רוייתיה כדוגמנית, אמרה לי ורדה, המדריכה: "יש לנו תקחת לגביה, אל תשפטי למראה עיניים."

שלא לדבר על אותה נערה בשמלת צמר סגולה, שלא הגיעה אפילו לברכיה, ושנר-אתה כמו אחת שאמא שלי לא היתה מרשה לי לשחק אתה.

★ ★ ★

"את גבוהה, יפה..."

רשיעור התחיל. הן התפשטו, לבשו בגדי התעמלות, והתעמלו כרבע שעה. לאשה זו יש סבלנות! היא קוראת לכל אחת ואחת, מצוה עליה ללכת כ-50 פעם הלך וחזור בחדר. בנעליים גבוהות עקב.

נודית או נכון יותר, חלק ממנה, היא אותו ברחוון שהפך כמעט לי ברבור, לאחר שלישו אותו ופירכסו אותו.

ציפי היפהפיה היא המיילדת זוהרת ביותר שידעה תל-אביב, אולם בינינו לבין עצמנו, רצונה להיות גם דוגמנית.

סוניה החיפאית, היתה בתחילת ה-קורס נערה מושכת אך סקסית מדי. היום היא התענדנה ויפתה להפליא.